

Fordringer til Kødkvæget, er der andre Grunde, som maatte kunne bevirke, at Kødkvæg og Malkekvæg i det hele stilledes lige. Det er ikke ret store Landbrugs-kredse, hvor man arbejder med Kødkvæg, altsaa med Korthornsavl. Man kender den kun i det vestlige Jylland, fra Ribe gennem Vestkysten af Jylland op til Thy. Det er altsaa kun en lille Del af vort Land, hvor man arbejder med denne Kvægrace, Korthornet, og netop af denne Grund har det vist sig særlig i de senere Aar, at hvis man vil forbedre Kvæget derovre, er det i høj Grad nødvendigt at søge udenfor Landets Grænser for at faa tilstrækkelig gode Avlsdyr. Det er klart, at det er en meget stor Ulempe, og naturligvis bidrager det i meget høj Grad til at sætte vedkommende Foreninger i ret store Udgifter. Det koster ikke saa lidt at sende 3 eller 4 Mand til England eller at rejse i Slesvig og Holsten, og dertil kommer, at Transporten og Fragten af Dyrene til Danmark koste betydelige Summer. Jeg synes, at det, at man paa de Egne, hvor man arbejder med Korthorn, i mange Tilfælde er nødt til at søge udenfor Landets Grænser for at faa tilstrækkelig gode Avlsdyr, maa kunne veje op imod de Fordringer, man stiller til Malkekvæget, naar der er Tale om at yde Statstilskud. Naar det gennemsnitlige Tilskud for Kødkvæg er 75 Kr., er der adskillige Kvægavlsforeninger, der kun kunne faa et Tilskud af omfrent 50 Kr., men naar man i det hele skal have slige Tilskud til Kvægavlsforeninger, kan det ikke godt være mindre end gennemsnitlig 100 Kr. Vil man fastholde den Bestemmelse, at enkelte Foreninger, der arbejde med Kødkvæg, kun skulle have 50 Kr. i Tilskud, bør vi hellere stryge Tilskuddet, det vilde jeg i alt Fald hellere være med til end at opretholde en Bestemmelse, hvorved der kun er Tale om et saa ringe Beløb som dette.

Husdyrloven af 1902 har ogsaa overfor Kvægavlen, særlig ovre i Vestjylland, hvor jeg er bedst kendt, bidraget til, at man har sluttet sig sammen i Foreninger og organiseret sig. Man kan sige, at Kvægavlsforeningerne der mere end vistnok noget andet Sted i Landet ere skudte op som Paddehatte efter Loven af 1902. Alene under Sydvestjyllands Fællesledelse, som den kaldes, sortere i dette Øjeblik mellem 100 og 150 Kvægavlsforeninger. Jeg er i høj Grad bange for, at hvis man gaar saa meget ned med Tilskuddet som fra 150 Kr. til 75 Kr., vil man bidrage til, at det gode Arbejde, som nu er paa-

begyndt og allerede har været en Del Aar, vil gaa meget betydeligt tilbage. Derfor vil jeg indstændigt anmode om, at man overvejer, hvad jeg her har sagt, idet jeg tror, at hvad enten man arbejder med Malkekvæg eller Kødkvæg, maa disse to Arter af Kvægavlsforeninger stilles fuldstændig lige.

Der findes en Bestemmelse i § 18, der gaar ud paa, at et Beløb af indtil 20,000 Kr. kan anvendes til Hjælp ved Dækning af Udgifterne ved de af de samvirkende danske Landboforeninger udgivne Stambøger for Hingste, Hopper, Tyre, Køer, Svin og Faar o. s. v. Det er jo et meget betydeligt Beløb, med Hensyn til hvilket jeg synes, at man i alt Fald i Udvalget maa have Oplysning om, hvorledes disse Penge i det hele gives ud. Det er naturligvis en Mængde Stambøger af vidt forskellig Art, der hvert Aar trykkes og sendes ud, men jeg synes, at der ikke vilde være noget til Hinder for, at de forskellige Institutioner, som man nu sender disse Stambøger gratis til, kom til at yde et mindre Beløb derfor. Det er altid heldigt, naar man i det hele skal have saadan noget fra Landbrugsorganisationerne, at der er saa stærk Interesse hos vedkommende Organisationer, at de ville ofre noget for at komme i Besiddelse af det, der er Tale om, i dette Tilfælde Stambøger over Hingste, Tyre, Svin, Faar o. s. v. Da det her drejer sig om et saa betydeligt Beløb, bør man i Udvalget nærmere undersøge, paa hvilken Maade disse Penge gives ud.

Lovforslaget har en Bestemmelse om, at der fremtidig skal kunne ydes ca. 5,000 Kr. til Faare- og Gedeavl. Man er undertiden noget tilbøjelig til at trække paa Smilebaandet, naar der er Tale om Gedeavl. Jeg tror dog, at den kunde paakræve noget mere Interesse end nu. Særlig for de fattigste Landarbejdere, der ikke have Jord og ikke kunne holde Køer, er det af stor Betydning at have en eller to Geder, saa der haves Mælk i Huset. Derfor er det berettiget at give et saadant Tilskud, hvorved Gedeavlen kan faa noget mere Fremgang end hidtil. Derimod synes jeg, at man maatte kunne stryge Tilskuddet til Faareavlen. I mange Tilfælde er det jo Gaardmænd, der modtage denne Bevilling. Naar en halv Snes Gaardmænd slutte sig sammen for at købe en Væder til 100 Kr., forekommer det mig latterligt at give dem et Tilskud paa 30, 40, 50 Kr. De smile i Virkeligheden i mange Tilfælde derad. Naar det drejer sig om saadanne Smaabeløb, er det ikke mere, end de selv kunne